З самостійні держави всіх народів!

Воля народам і людині!

ЗА УКРАЇНСЬКУ ДЕРЖАВУ

Рік II., ч. 9—10. Видає Організація Українських Націоналістів. Квітень—травень 1945 р.

СЛАВА БОРЦЯМ ЗА САМОСТІЙНУ УКРАЇНУ!

„В українську державність ми віримо, українську державність ми ісповідуємо, в її неминучості ми переконані."

(С. Петлюра)

„Здобудеш Українську Державу або загинеш у боротьбі за Неї."

(Є. Коновалець)

СИМОН ПЕТЛЮРА,
загинув з большевицьких рук
25. V. 1926 р.

ЄВГЕН КОНОВАЛЕЦЬ,
загинув з большевицьких рук
23. V. 1938 р.

СЛАВА ГЕРОЯМ УКРАЇНСЬКОЇ РЕВОЛЮЦІЇ!

ВІДОЗВА

ДО НАСЕЛЕННЯ ЗАХІДНИХ ОБЛАСТЕЙ УКРАЇНИ

ДОРОГІ БРАТИ-УКРАЇНЦІ
ЗАХІДНИХ ОБЛАСТЕЙ УКРАЇНИ!

Ми, українські селяни й робітники Осередніх і Східних Земель України, в яких ні колгоспна панщина й злидні, ні стахановська надмірна праця, ні страшний національний гніт не вбили прагнень боротися за волю, — обурені до глибини душі облудними, брехливими зверненнями до Вас сталінсько-большевицького уряду УССР, — звертаємось до Вас, наші Брати і Сестри, щоб сказати Вам святу правду, довгими стражданнями в большевицькій тюрмі народів куплену, правду про так звану совєтську владу, про безправ'я робітників і селян, про невільницьке, нещасне й нужденне життя наше.

Тільки ми, що так, як і Ви, в поті чола свого заробляємо своїми мозолястими руками на злиденне існування, скажемо Вам правду про наше життя, життя трудящих, за совєтської влади, про наші національні прагнення, про нашу любов до своєї Батьківщини-України і смертельну ненависть до її гнобителів.

Тільки голос народу — голос правди! То ж слухайте його:

БРАТИ-УКРАЇНЦІ!

ЯК ЖЕ СПРАВДІ ЖИВЕТЬСЯ НАМ, ТРУДЯЩИМ, ЗА СОВЄТСЬКОЇ ВЛАДИ?

Важко нам, українським селянам, жилося за царської Росії. Жахливий соціяльний і національний гніт терпіли ми. Та ще важче, ще нужденніше стало жити нам за большевицької Росії, за совєтської влади. Бо

якраз селянство зазнало найбільших знущань, найбільшого визиску і гніту від совєтської влади. Вона насильно відібрала від селян коні, корови, плуги, сівалки й інший реманент, відібрала від них і те, що є найдорожчим для селян, що складає зміст їхнього життя, — СОВЄТСЬКА ВЛАДА ВІДІБРАЛА ВІД СЕЛЯН ЗЕМЛЮ! І не тільки ту землю, яку селяни шляхом народної революції справедливо відібрали від царських поміщиків, а й ту, зрошену потом і кров'ю батьків, що з діда-прадіда належала їм ще з часів першого кріпацтва.

Відібравши все, сталінсько-большевицька совєтська влада, щоб ще більше експлуатувати, гнобити селян, ввела колгоспи — новітнє кріпацтво. Та ми не хотіли бути кріпаками і довго боролися проти большевицьких колгоспів; хвиля більших і менших селянських повстань охопила була всю Україну. І ляше вимордування кількох мільйонів кращих, свідоміших селян та навмисно зорганізований большевиками, нечуваний ще ніколи в світі голод частково припинили нашу боротьбу. Бо ми, селяни, не мали тоді в своїх руках зброї.

Голод, руїна і смерть панували в ті роки в Україні. Мільйони ограбованих українських селян було вивезено з України на загибель в Сибір, до 10-ти мільйонів загинуло голодною смертю на самій таки Україні. Вимерли цілі села, райони; люди в розпачі їли людей. І це в той рік, коли в Україні був найбільший врожай, коли на полях згнило 3 мільйони гектарів хліба. І ніхто не смів збирати навіть колосків, бо за збирання їх засуджували на 10 років тюрми. Селяни масами змушені були покидати батьківські хати й тікати від голодної смерти до міст, де за шматок хліба продавали свою важку цілоденну працю. Так большевицька Москва ввела після не так то давно знесеного першого — доте колгоспне кріпацтво. СОВЄТСЬКА ВЛАДА ЗАКРІПАЧИЛА СЕЛЯН!

І ось уже 15 років ходять на панщину [illegible] селяни, працюють [illegible] від [illegible] ранку до пізньої ночі, [illegible] працюють, [illegible] бідують, ходять [illegible] голодні й холодні. Рохами працюють [illegible] селяни змушені йти до міста, ставати в чергу [illegible] і потом і кров'ю вирощений хліб купувати [illegible] копійок за кілограм в той час, коли держави-поміщики забирають від них за їх нещасних 90 копійок цілих 16 кілограмів золотої пшениці. В боротьбі з злиднями завмерло українське село. Смітні, вохкурі хати, немиті, розпатлані подвір'я, зарослі бур'яном вулиці свідчать, що там панує бідність, злидні і смуток.

Наш хліб, наш цукор, наша худоба ріками пливуть до ненаситної Москви. Нашим хлібом, нашою працею, на наших кістках сталінська верхівка будує канали, метро, розбудовує свої міста, шляхи й споруди, жертуючи їх мільйонами на фронт, вона хоче завоювати світ.

Та селяни не є байдужими до своєї будучини. Селянському терпінню прийшов уже кінець. Прийшов уже кари й помсти час, і ми, селяни Опереднього Східних Областей, як все повстанемо большевицькій Москві.

Не краще живеться і робітникам за совєтської влади. Робітники, що найбільше боролись за совєтську владу, яка прикидалась бути владою робітників і селян, важко, надмірно-висиснажливо працюють на державних заводах, фабриках, шахтах, а за свою важку працю чверзкують злиденну, мізерну плату, голодують, живуть у злиднях.

Щоб змусити робітників ще важче працювати, щоб висмоктувати останні соки з них, було введено стахановщину. Стахановщина — це форма крайнього, максимального визиску робітника. З року в рік вдвоє і втроє збільшувалися норми, а заробітна плата робітників збільшилась усього-лише на кілька процентів. Робітник змушений продавати свою важку працю за копійки. Цілі місяці кількічної зарплати робітникові зовсім не вистачає, щоб по-людськи прохарчувати і вбрати себе й свою родину. Багато робітників не мають що не мають святкового одягу, а навіть не мають в що перебратися, коли приходять з заводу чи шахти. Бо для того, щоб купити собі бодай найдешевше вбрання, робітник з середньою зарплатою мусить не менше трьох місяців працювати, не витрачаючи ні копійки з зарплати ні на себе, ні на родину.

За совєтської влади держава-капіталіст цілим рядом протиробітничих указів позбавила їх найменших прав. А указом з 1940 року всіх робітників закріплено за фабриками, заводами, шахтами, чого не знають робітники жодної капіталістичної країни. СОВЄТСЬКА ВЛАДА ЗАКРІПАЧИЛА РОБІТНИКІВ, перетворила їх в рабів державних заводів, фабрик, шахт, зробила з них бездушних автоматів. Для того, щоб мати якнайбільше зовсім безплатної робочої сили, робітників за 10—15-хвилинне спізнення на роботу засуджують від 1 до 4 років примусових робіт. Господарями долі робітників цілковито є групки робітничої сталінсько-партійної аристократії — різні завкоми й шахткоми. Робітники мають неймовірно погані житлові умови. Нерідко на одній квартирі живуть дві або й три робітничі родини. Десятки тисяч робітників живуть у вогких, без світла, землянках, збудованих у кар'єрах, старих відкритих шахтах, провалля. У районах промислових центрів Донбасу, Кривого Рогу за совєтської влади повиростали цілі землянкові робітничі міста, загальновідомі шанхаї. А поряд цих сумних шанхаїв красуються веселі, чудово-гарні соцміста, з гарними світлими будинками, в яких живуть совєтські капіталісти — сталінсько-партійна робітнича аристократія.

Від надміру важкої праці, голоду, злиднів, проживання в сирих, задушливих, без світла, без свіжого повітря, землянках робітника передчасно старіють, часто хворіють і вмирають.

Для трудящих совєтської влади гарантовано [illegible] неж висиснажливу працю; [illegible] платню, не одержують за свою працю ні копійки. І не зветься „добровільною позикою". Коштом, потом і кров'ю трудящих держава розбудувала німецьку воєнну індустрію, щоб за її допомогою поневолювати інші країни та експлуатувати їх трудящих. Відбудова знищених цією антинародною імперіялістичною сталінсько-гітлерівською війною заводів, фабрик, шахт, сільського господарства знову цілком впала на плечі трудящих. Тому і далі перед нами тільки стахановські норми, соцмагання, позики, жебрацьке життя. Так трудящі, експлуатовані державою гірше капіталістів і поміщиків, приречені на голод і вимирання. Стахановська праця, безправ'я, злидні, голод, страшні національні утиски — ось умови існування українських трудящих.

ВАЖКЕ СТАНОВИЩЕ І ІНТЕЛІГЕНТІВ-УКРАЇНЦІВ. Культуру українського народу хотіла знищити царська Москва, а ще більше зусиль докладає, щоб її знищити, большевицька Москва. Інтелігенція: вчителі, лікарі, письменники, інженери, — не мають змоги працювати на користь своєму рідному народові. Інтелігенції українець насильницьким зусиллям поневолювачі утиски, заборони й перешкоди. Доки український інтелігент виконує волю большевицької партії, видає книги, що називають український народ в дусі підлого рівня 12, учить дітей бути рабами, вичарями Москви, — доти большевицька верхівка кидає йому шматки зі свого стола. Але досить інтелігентові сказати правду про гноблення большевицькими окупантами українського народу, спробувати відняти трохи лиску, що дехто страхіття і безправ'я його під сталінським пануванням, як інтелігента зразу ж позбавляють роботи, переслідують, оголошують ворогом народу. Він уже не безпечний для Москви, і з ним вона нещадно роз-

правляється. Його чекають в'язниця, розстріл, концтабори, заслання на далекі Соловецькі або Коломські острови. На цих островах сталінські варвари створили цілі колонії.

В такій боротьбі зі сталінсько-большевицькими гнобителями українська інтелігенція разом з народом відстоювала українську культуру. Згадайте мученицьке життя українського, світової слави вченого, академіка Грушевського, великого борця-письменника Хвильового, академіків, професорів — членів Спілки Визволення України, членів Союзу Української Молоді і багатьох-багатьох інших незнаних, що працювали для народу, для покращання його добробуту, для розвитку національної науки і культури. Згадайте героїчну смерть розстріляних Москвою борців за українську культуру — Косинку, Влизька, Фальківського, Куліша і сотки інших. Щоб позбавити українську націю провідників у її боротьбі зі сталінським пануванням, щоб стяти їй голову, большевицька Москва фізично знищила всю стару українську інтелігенцію, замінивши її інтелігенцією уже совєтського виховання.

Та краща частина української інтелігенції і совєтського виховання, віддана своїй Батьківщині і своєму народові, не пішла на послуги Москві. Ця інтелігенція продовжує справу своїх великих попередників: працює для народу, очолює його національно-визвольну боротьбу, є активним учасником боротьби за Українську Державу, в якій українець-інтелігент матиме змогу цілим працювати на користь своєму рідному народові, українська національна наука, культура, мистецтво і література будуть вільно і без перешкод розвиватися.

ЧОМУ ТАК ВАЖКО ЖИВЕТЬСЯ ТРУДЯЩИМ ЗА СОВЄТСЬКОЇ ВЛАДИ?

Тому, що большевики, [illegible] [illegible] дильний народу розо[illegible] [illegible] за [illegible] відібрали від [illegible] праці, кинулися [illegible] [illegible] ленія, ст[illegible] [illegible] ці пункти та [illegible] місцевостях [illegible]

Тому, що совєтські посади, щоб [illegible] [illegible] базу для [illegible] робітників і селян.

Тому, що немає [illegible] [illegible] народної демократії, є панує країна, диктатура большевицької партії, на службі в якої перебуває армія та інші поліційні органи.

Тому, що всі багатства народу: земля та її надра, води, фабрики, заводи, шахти, залізниці, — все в руках держави-поміщика і держави-капіталіста.

Тому, що відібранням землі, майна, худоби, господарського реманенту від селян та введенням колгоспів — большевицької панщини, селяни перетворені на кріпаків держави-поміщика.

Тому, що закріпленням робітників за виробництвами, де вони змушені за мізерну плату надмірно важко, по-стахановськи працювати, перетворено їх у рабів (фабрик, заводів, шахт) держави-капіталіста.

Тому, що ми, українські трудящі, крім соціяльного гніту, терпимо від большевицької Москви ще й страшний національний гніт. Вона придушує українську національну культуру, топче нашу національну гідність.

В наших українських школах вчать дітей більше російської мови, ніж української.

В наших українських університетах викладають російською мовою.

В нашій українській Академії Наук сидять російські шовіністи-україножери, які своєю наукову діяльність спрямовують виключно на шкоду українському народові і його культурі.

Ні наших українських школах, ні в початковій, ні в середній, ні в університетах, зовсім не вчать історії українського народу.

Наших дітей вчать тільки любити „спільну батьківщину" — Москву, виховують з них вичарів — патріотів Росії.

Наших багатьох кращих письменників твори заборонені.

Так большевицька Москва витисняє українську мову, історію, науку, культуру. Інтернаціонально-совєтська формою і російська змістом — так розуміє большевицька партія тезу „національна формою і соціялістична змістом" щодо національних культур поневолених нею народів.

БРАТИ-УКРАЇНЦІ ЗАХІДНИХ ОБЛАСТЕЙ УКРАЇНИ!

До Вас говорять Ваші брати і сестри.

Що чекає Вас за сталінсько-большевицької совєтської влади?

Страшне національне безправ'я, фізичне знищення, страждання, голод і злидні чекають Вас. Від Вас відберуть землю, майно, худобу, а самих, обдертих і босих, силоміць поженуть на колгоспну панщину, де Ви від раннього ранку до пізньої ночі, і літом у спеку, і взимку у холод, не розгинаючи спини, змушені будете безустанно працювати. Кращих селян позбавлять щастя жити на Рідній Землі — вивезуть у холодний Сибір чи степи Казахстану, а їхні господарства зруйнують. З Ваших присадибних ділянок залишать Вам тільки маленькі клаптики. Ваші села опустіють, городи бур'яном позаростають, сади Ваші повсихають. В хатах Ваших запанує бідність, смуток і злидні. На селах не почуєте вже наших чарівних пісень, не почуєте лункого сміху. Ваші сини й дочки не зазнають радощів щасливої молодости. Ваші молоді будуть не вінчані, а діти їх — не хрищені. Життя Ваше буде не миле, пригнічене: з похиленими головами не буде Вам де й помолитися.

Та щоб не знати цих страждань, щоб жити вільно, Ви кинулися до зброї. І боретеся. Ваша героїчна, [illegible] гідна боротьба запалює і нас, українців Західних і Східних Областей, до ще більшої, ще завзятішої боротьби з большевицькою Москвою. [illegible] ьба з ненависним ворогом [illegible] [illegible] ю, єдиним духом, спільною [illegible] [illegible] не роз'єднає вже і совєтський Зорич-кордон. [illegible] хотіли революційно-визвольного руху [illegible] одну могутню, яка змиє з української землі імперіялістичну сталінську нечисть.

Дорогі Брати!

Тепер ми маємо в руках зброю. Вона нас оборонить, нею ми пірвемо сталінські кайдани, нею здобудемо вільне, щасливе життя. Зі зброєю в руках не віддамо себе в рабство. Тому не випускайте з рук зброї, так дорого ціною крови купленої!

Ні терором, ні підступом-амністією, ні просьбами, ні грозьбами не дайте себе обеззброїти. Бо горе бути безсилим, без зброї.

Слово до Вас, Революціонери й Повстанці!

Найбільші вороги українського народу, злочинці-бандити з Кремля називають Вас, Революціонери й Повстанці, ворогами народу, українсько-німецькими націоналістами та обіцяють Вам амністію. Мабуть, тому, що слух про героїчну боротьбу з німецькими наїзниками, облетівши найглухіші кутки України, дійшов аж до змійного кубла сталінських катів — Кремля, Вам присвоїли звання німецьких. Мабуть, тому, що сталінсько-московська злочинна кліка тільки себе вважає за народ, а Вас, на кого ввесь український народ покладає свої найсвятіші надії, оголошено ворогами народу. Хто Вам, Революціонери й Повстанці, обіцяє амністію? Хто лицемірно присягається червоною від народної крови звіздою, тією звіздою, з п'яти рамен якої течуть ріки невинної української крови, тією звіздою, на якій лежить печать народного прокляття? Ті, відомі в усьому світі злочинці-кати, що живцем спалили у тюрмах Львова, Тернополя, Станиславова, Чорткова десятки тисяч Ваших братів і сестер. Ті, що знущаються, грабують, вбивають Ваших братів і матерей. Ті, що й палючі Ваші хати кидають живих маленьких дітей. Ті, що для народу збудували тисячі шибениць. — Ті обіцяють Вам, Революціонери й Повстанці, амністію

Революціонери й Повстанці!

Тільки на Вас, пробойові лави нашої Національної Революції, звернені очі всіх українців Осередніх і Східних Областей України. Ваша хоробрість і відвага, безстрашність і героїзм вселюють у наших серцях тверду віру в перемогу нашої Святої Справи.

І хоч на наших землях ще скаженіє лютий ворог, мордує люд і спалює хати, то незадовго вже, коли за нашу Батьківщину жорстоку смерть приймуть кати. Амнестії катам не буде. Бо гнів народний — жорстокий і невмолимий. Ви ж, народні месники, Революціонери й Повстанці, ще міцніше в руках тримайте зброю, ще невпощадніщими будьте до ворогів, ще запекліше бийте сталінських катів. А перемога буде за нами!

ТІЛЬКИ НАЦІОНАЛЬНО-ВИЗВОЛЬНА РЕВОЛЮЦІЯ ЗДІЙСНИТЬ СПОКОНВІЧНІ МРІЇ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ ПРО ВОЛЮ І ДЕРЖАВНІСТЬ!

Дорогі Брати й Сестри!

„Хто визволиться сам — той буде вільний. Хто визволить кого — в неволю візьме". Не забуваймо цих вічних слів наших пророчиці — великої Жінки України — Лесі Українки. Хай вони стануть нашою щоденною молитвою.

І тому тільки шляхом Національної Революції український народ скине сталінсько-большевицьке ярмо, визволиться від політичного і соціяльного поневолення, визволиться від національного гніту та економічного визиску.

Національна Революція — це єдиний шлях, яким ми, український народ, здійснимо свої споконвічні мрії про землю, про волю, про людські права. Прийде кінець безправ'ю і фізичному знищенню українського народу. Прийде кінець большевицько-колгоспно-наволочному рабству, селяни знову одержать свою совєтською владою відібрану землю. Прийде кінець потоптанню національної гідности українського інтелігента.

Це шляхом Національної Революції [illegible] мету — здобуття [illegible] ву, з нашим український селянин, робітник і інтелігент матимуть вільно, щасливо, заможно і культурно жити й розвиватися.

В Українській Самостійній Соборній Державі — буде вся влада в руках трудящого народу;

буде забезпечено найбільші демократичні свободи: свободу думки, переконання, світогляду й віри;

буде справедливий соціяльний лад, без клясового визиску й гноблення, без поміщиків і капіталістів, без большевицьких комісарів, енкаведистів і партійних паразитів;

буде забезпечено 8-годинний робочий день, право на вільну працю для фізичних і умовних працівників, право вільного вибору праці та справедливої її оплати, без стахановщини, соцзмагань, підвищення норм та інших способів експлуатації трудящих;

буде забезпечено рівність усіх громадян перед законом;

буде вільно розвиватися українська наука й культура, національна і формою, і змістом.

Кривава і жорстока різанина-війна між сталінсько-большевицькими і німецько-гітлерівськими імперіялістами наблизила добу національних визвольних революцій. Усі поневолені народи Европи й Азії піднялися на боротьбу, щоб шляхом національних революцій збудувати на руїнах ворожих їм імперіялізмів свої самостійні держави. Український народ разом з усіма поневоленими народами веде боротьбу за волю і державність.

Після чвертьсторічної ночі-тьми знов прийшов світанок для нашої нації. Ми стоїмо тепер напередодні довгожданої історичної хвилини, в якій вирішиться наша доля: будемо володарями на своїй землі. Щоб розвіяти тьму неволі, встала Україна; щоб бути володарем на своїй землі, піднявсь український народ на жорстоку боротьбу з імперіялістичною большевицькою Москвою. І ми не самі в цій боротьбі, з нами всі поневолені большевицькою Москвою народи.

Об'єднані у боротьбі, під одним проводом і в одній армії, ми йдемо на пробій до перемоги. І ця боротьба буде остаточною боротьбою українського народу на шляху до Сонця Волі.

Борітеся — поборете, Вам Бог помагає!

БРАТИ!

Тоді закликаємо [illegible] українців Західних Облас[illegible] [illegible] ючитися у боротьбу [illegible] народу — боль[illegible] [illegible] боку в [illegible] У БОРОТЬБІ [illegible] за сво[illegible]

ХАЙ ЖИВЕ УКР[illegible]КА ПОВСТАНЧА АРМІЯ!
ХАЙ ЖИВЕ УКРАЇНСЬКА НАЦІОНАЛЬНА РЕВОЛЮЦІЯ!
ХАЙ ЖИВЕ УКРАЇНСЬКА САМОСТІЙНА СОБОРНА ДЕРЖАВА!
ХАЙ ЖИВУТЬ САМОСТІЙНІ ДЕРЖАВИ ВСІХ НАРОДІВ!

Квітень, 1945 р.

Селяни й робітники Осередніх і Східних Земель України

Наступ сталінсько-большевицького імперіялізму на українську греко-католицьку церкву

Дня 8 квітня ц. р. большевицька газета львівського обкому КП(б)У „Вільна Україна" привесла статтю якогось Володимира Росовича, п. н. „З хрестом чи з ножем"? Два дні дізніще цю статтю передрукував орган ЦК КП(б)У „Радянська Україна" (у Києві). Кілька днів пізніше ця стаття появлялася ще й окремою відбиткою.

У згадаїй статті автор накидається на українську греко-католицьку церкву, на митрополитів, єпископів, священиків. Багато місця відведено „критиці" діяльности великого і заслуженого церковного та громадського діяча — бл. п. митрополита Андрія Шептицького. В загальному автор намагався доказувати, що українська греко-католицька церква ніби стояла до послуги німецького імперіялізму.

11 квітня ц. р. війська сталінського акад оточали Свято-Юрський собор, митрополичу палату та Богословську Академію у Львові. Після вісьмох, переведених варварським способом енкаведівських ревізій арештовано, м. ін., теперішнього митрополита греко-католицької церкви о. д-ра Йосифа Сліпого, єпископа Никиту Будку, єпископа Миколу Чернецького, станиславівського єпископа Григорія Хомишина та станиславівського єпископа-помічника Івана Лятишевського. У Свято-Юрському соборі арештовано ще таких духовників: о. прелата Олександра Ковальського, о. прелата Леонтія Кунвицького, о. Омеляна Горчинського — пароха Свято-Юрського собору, о. Василя Белея, о. д-ра проф. Степана Сампару — ректора Богословської Академії, о. Романа Біляка — директора дяківської школи, о. Йосифа Труша — адміністратора Богословської Академії, та о. Осипа Годунька, який після жорстоких енкаведівських тортур і побоїв помер. Питомців Богосл. Академії інтерновано та приміщено у військовому таборі при вул. Перацького. Професорам Богословської Академії на спеціяльно влаштованому мітингу енкаведисти закомунікували, що митрополит греко-католицької церкви разом з єпископами арештований, що греко-католицька церква перестає існувати і що до Свято-Юрського собору прибуде православний єпископ, призначений большевицькою владою. Під час обшуків Свято-Юрських забудувань енкаведисти поводились у варварський спосіб, грабуючи всі дорогоцінності, як золоті та позолочені церковні речі, штуртічне вино й ін.

Так виглядає свобода релігії в СССР.

ЩО ДІЄТЬСЯ НА ЗАХІД ВІД ЛІНІЇ КЕРЗОНА?

В кожному народі можуть знайтися виродніілі зрадники, що, запродавшись імперіялістам-поневолювачам, більш чи менш свідомі про свою юдину роботу, діють на шкоду власному народові. Та для національно-здорової суспільности таке явище ще смертельно не загрожує, хоча і є важливим перепином у здійснюванні її прагнень. Національно здорова суспільність завжди знайде способи й засоби успішного поборювання цих гидких струпів на своєму організмі.

Сьогодні ми є свідками незвичайно сприятливих умов для народжування і росту запроданців-зрадників серед тих народів, що попали в ярмо жорстокої сталінсько-большевицької окупаційної дійсности. До чого може довести толерування народом або неповне поборювання такого явища — докажемо мовою гірких, але правдивих фактів.

З приходом большевиків на українські окраїнні землі, розположені на захід від лінії Керзона, та на терени Польщі та встановленням там большевицької агентури, т. зв. польського тимчасового уряду, піднесли голову всяке польське шовіністичне шумовиння, грабіжники і злодії, які, користуючись большевицьким довір'ям за ціну [illegible] співпраці, кинулися [illegible] державні посади, щоб мати певнішу випадову базу для своїх злочинних протинародних виступів. Останніми часами занотовано цілу низку жахливих грабунків і мордувань, тортурувань і розстрілів невинного українського цивільного населення, українських жінок, стариків, дітей і немовлят, польсько-большевицькими бандами. Сталінські окупанти патронують тим усім страхіттям, не виявляючи ані крихітки бажання їх прикоротити. На службу большевикам стали зграї викидків польської суспільности — бандитів, конокрадів та звіроподібників. В останніх місяцях ц. р. ці банди розгорнули терористичні акції проти українського населення скрізь на захід від лінії Керзона, а зокрема в повітах Бірчанському, Ярославському, Лежайському та в окремих волостях Лемківщини. Крім терору, грабунків, розстрілів та побоїв, бандити польської міліції застосували ще й методи організування неофіційних бандитських боївок, які проводять свою роботу більш скрито. Польсько-большевицька міліція та поліція — це не органи державної безпеки, це шайки безприкладних варварів. Напр., польська поліція в Перемишлі арештувала українського священика о. Володимира Сапу. У п'ятницю так його замасакрували, що він після кількох днів помер. Масово і безпідставно арештовують багато українських селян і інтелігенції, на поліції їх жахливо б'ють та вимагають підписувати заяви донощиства, співпраці або переселення.

На цьому місці наведемо тільки деякі з цих жахливих фактів терору і знущань польських сталінсько-большевицьких слуг над українським населенням:

В перших місяцях 1945 р. польські бандити замордували в Лежайську 25 українців, а в околицях Лежайська — б. 70 українців, в Ярославщині в тому ж часі замордовано в с. Курилівка 24 українців, в с. Молуня — 60 українців, в с. Ожанка — 5, в с. Добра — 7, в с. Дібча — 5, в с. Синявці — 21, а село спалено, в Частковичах садисти-бандити вирізали одному українцеві на лиці тризуб, а в с. Ульковичах 3. III. ц.р. замордували 9 українців (в тому 1 священика), в с. Кусеничах — 2, в с. Костеві — 4 і змасакрували 80-річного старика Стефанишина, в с. Тарнавці 7. II. ц. р. замордували 5 українців.

З перших днів лютого ц.р. польські шовіністичні елементи в Бірчанському р-ні скріпили терор супроти українського мир[illegible] [illegible]ення, створивши [illegible] ні пункти та [illegible] місцевинах [illegible] знищив 11 лятова і Тарнавка [illegible] начальника

16. II. ц. р. польська червона поліція з Борівниці, Бірчанського р-ну, разом з боївкою з Делягови зробили наскок на присілки Явірника Руського: Загути, Нетребку і Рибне. В Загутах спалили 2 українські господарства і вбили 3 українців (між ними 78-річного Івана Гавриляка і 74-річного Миколу Оленяча), в Нетребці спалили 1 господарство і вбили 3 українців, в Рибнім спалили школу, 3 господарства, 6 стоділ та вбили 10 українців (між ними 70-річну Софію Телесницьку вкинули живцем у вогонь).

В кожному із присілка Явірника Руського побито багато людей до крови і пограбовано їх майно. Повертаючись з нападу, польська поліція ще пограбувала майно священика Волошина, а делягівська боївка вступила до с. Гути-Поруби та вбила там 3 українців, пограбувала в селі майже всю худобу та інше майно і покалічила багато мирних громадян.

16. II. ц. р. в с. Пашова (Сянщина) польські міліціянти пограбували селян, спалили кілька господарств та вбили 14-річного хлопця. Селяни пізнали міліціянтів з Роценки, Ліська, Сянока, Вільшаниці і Войткови.

17. II. ц. р. польська червона поліція з Борівниці, Бірчанського р-ну, та з Перемишля перевела терористичну акцію на сс. Жогатин і П'яткову. В Жогатині вбито 2, а в П'ятковій — 22 українців та спалено 2 господарства. Перед розстрілюванням ні в чому неповинних громадян сталінські імперіялістичні вислужники дуже жорстоко знущалися. Юркові Крайникові викололи очі, відрізали вуха і язика, деяких заставляли лизати власну кров, кололи ножами й шилами. Крім того, понад 45 осіб важко побито, і вони борються зі смертю.

21. II. ц. р. польські бандити замордували в с. Трійчичах (Ярославщина) 9 українських громадян.

21. II. ц. р. польська боївка з Делягови, Бірчанського р-ну, вимордувала одну українську родину в П'ятковій (старик, жінка і дитина). Крім того, пограбовано кільканадцять господарств.

22. II. ц. р. польські шовіністичні виродки вбили в с. Солонному, над Сяном, 2 українців, а село пограбували.

22. II. ц. р. польська міліція напала на с. Руське Село, Бірчанського р-ну, вбиваючи там 6 українців, ми[illegible] грабуючи селянську одежу з По[illegible] хові й інше майно. Надвірни в силі бі[illegible] Гути-Поруби. В бою вороги утратили [illegible] політими та стільки ж ра[illegible] пивільними шкоджено 1 воро[illegible]ними виродками в бою загинули грабунки. Наш самооборонський відділ зробив засідку на напасників і прогнав їх, вбиваючи 11 бандитів.

22. II. ц. р. польська поліція з Борівниці і Бірчі, Бірчанського р-ну, приїхала до с. Брижани і застрілила там 4 українців та спалила 2 хати.

23. II. ц. р. польська міліція з Великих Очей, б. Любачева, наскочила на с. Кобильницю Руську, вбиваючи там 4 громадян і запалюючи 11 господарств. Три дні пізніше польсько-большевицький терористичний відділ з Любачева робив знову напад на це ж село, вбиваючи в ньому 24 українців та запалюючи 150 українських господарств.

23. II. ц.р. польські бандити замордували в с. Бабинах (Ярославщина) 2 українських громадян (в тому 1 священика).

25. II. ц. р. 60 учасників польської шовіністичної банди наскочили на присілок Підбукевину с. Руське Село, над Сяном, вбиваючи там 6 українців (в тому 2 стариків: Михайла Саву — 78 років і Михайла Гребенюка — 60 років) та грабуючи збіжжя, одежу й інше майно.

28. II. ц. р. напала польська міліція з Борівниці і Бірчі на с. Бри-

жаву. Бірчанського р-ну, напасники вбили 1 українця, 1 порвали та спалили 2 хати.

28. II. ц.р. польська банда, озброєна кріссами й автоматами, разом з польською (большевицькою) міліцією з Динова зробила напад на с. Павлокому, Бірчанського р-ну. Сталінські бандити вбили 18 українських мирних громадян, у тому одноріччє немовля (Іван Ланьчак), 2 дитини (Остап Ланьчак — 3 р. і Розалія Ланьчак — 13 р.) та 7 старників у віці від 60 до 80 років (Марія Троян — 65 р., Антін Федак — 60р., Анеля Ланьчак — 75р., Анна Афтанас — 79 р., Антін Нестерівський — 80 р., Марія Видра — 65р. і Розалія Шпак — 78 р.). Бандити пограбували у селян худобу, одежу, сільсько-господарське знаряддя та повибивали вікна.

2. III. ц. р. ці ж самі бандити знову наскочили на с. Павлокому, вбивши 6 українських громадян (в тому одну 9-річну дитину Марію Біляч та 3 старників: Андрія Шпака — 74 р., Анну Шпак — 68 р., Степана Колясу — 83 р.) та пограбувавши б. 20 господарств.

3. III. ц. р. те ж саме село оточили знов ті ж бандити разом з польським [illegible] Національної Ре[illegible] вивши з [illegible] Жертви по Бартківках [illegible] українські селяни, робітник[illegible] дей у жахли[illegible] нападу не [illegible] місцевого [illegible] постава місцевих самооборонних відділів. Самооборонні відділи відігнали напасників, вбиваючи кільканадцять найбільш заслужених сталінських собак.

Все те, наведене вище, — тільки части[illegible] тих жахливих знущань, що їх терпить українське населення на захід від лінії Керзона.

Усіми цими бандитськими нападами проти українців керують польські виродки. З ними солідаризується частина польських шовіністів. Велика частина польського громадянства ставиться до цих страхіть пасивно, а частина, головним чином інтелігенції, одверто виступає проти й осуджує ці огидні вчинки. Та це не викликає майже ніяких позитивних наслідків.

Українське населення цих теренів не падає духом, хоч зазнає кривавих та болючих втрат. Ніхто не хоче покидати своєї рідної землі; населення, де тільки може, бориться.

Згідно старої засади імперіялістів: „діли і пануй", випробуваної в закабалюванні народів, — большевики повели гостий наступ на розбивання фронту поневолених ними народів та недопущення до співпраці між поневоленими народами. Большевикам легше здійснювати свою політику, коли поневолені народи не знаходять спільної мови. І це треба мати на увазі полякам. Далі їм треба знати, що таке саме лихо, яке приготували сталінські загарбники Україні, сьогодні несуть вони й Польщі. Про це можуть полякам сказати, крім українського, волелюбні кавказькі і закавказькі народи, народи Середньої Азії та Прибалтики.

Найвища пора колам справжніх польських патріотів поробити з цього належні висновки. Найвища пора польським національно-свідомим громадянам, що свідомі кривавого большевицького наступу на український та польський народи, роз'яснити незрячим землякам цю жахливу дійсність та вжити всіх засобів для активного поборювання польсько-большевицьких терористів, грабіжників і садистів — підлих большевицьких слуг.

Українці вважають, що польські національні елементи можуть вплинути на своїх незрячих земляків, і боротьбу, що не є в інтересі ані українського, ані польського народів, з місця припинити, хоч би шляхом безпощадного поборювання звироднілих польських садистів. Коли ж національно-свідомі поляки з будьяких міркувань [illegible] захочуть цього зробити або не будуть в силі це виконати, тоді українське населення знайде зовсім певні й успішні засоби для припинення тих варварських злочинів, що їх допускаються польські бандитські елементи — слуги червоного сталінського Кремля.

СТАЛІНСЬКІ БЛАЗНІ

9 і 10. II. 45 р. в м. Отинія (Станиславівщина) сталінські близні застосували таку пропагандивно-провокативну методу: 30 енкаведистів, які знали українську мову, пішли вночі за місто на станцію Ворона, звідтіль у різних одягах (німецьких, совєтських, мадярських, цивільних) зі зброєю і без зброї ішли головним шляхом до міста „зголошуватися" на воєнкомат, нібито вони українські повстанці, які зрозуміли „недоцільність" визвольної боротьби і йдуть прохати ласки у большевиків. У містечку були ці блазні дополудня, а пополудні верталися назад, нібито відпущені воєнкоматом додому. Як стемніло, сталінські блазні тихесенько вернулися до містечка на свої квартири. Місцеве населення мало справді дуже смішне й безплатне циркове видовище.

ГЕРОЇЧНА ВИЗВОЛЬНА БОРОТЬБА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

Народна самооборона

У відповідь на жахливі знущання, фізичне винищування ні в чому неповинних людей, грабунок і палення українських сіл — українське населення, доведене до краю, скрізь організовує свою самооборону перед звірствами сталінських окупантів:

13. XII. 44 р. до м. Устечко (Заліщиччина, Тернопільська область) з напряму Городенки вдерлася частина большевиків у цивільних одягах, а друга частина з кулеметами і мінометами розташувалася на другому березі Дністра. Разом було поверх сотні сталінських посіпак. Вони почали обстрілювати село. Нашвидку зорганізована самооборона, в якій приймали участь старики та діти, не допустила ворога в село. В цій самообороні геройською смертю загинуло 3 селян, а напасники втратили понад 40 убитими.

1. I. 45 р. сталінські людолови влаштували облаву на с. Струпків (Станиславівщина), намагаючись вивезти 5 родин. Місцевий самооборонний відділ заатакував напасників кулеметним вогнем. Вони в паніці втекли.

5. I. 45 р. самоо[illegible] в [illegible] 20 [illegible] на [illegible] Верик[illegible] чин, Микулинецьк[illegible] цільської области. [illegible] каведистів. Викликана во[illegible] г на допомогу сотня стрибків, під вогнем 4 повстанських кулеметів, панічно розбіглася.

5. I. 45 р. самооборонний відділ зробив засідку на сталінських бандитів, які верталися з акції на с. Копитів (Сокальщина, Львівська область) і везли зграбоване там селянське збіжжя. Вбито начальників нквд і нктб та 8 „істребітелей", відібрано збіжжя та здобуто зброю.

9. I. 45 р. 150 сталінських людоловів робили облаву на с. Човгани, Болехівського р-ну, Станиславівської области. Два самооборонні кущі в силі 45 бойовиків знищили в бою біля 50 людоловів.

13. I. 45 р. в с. Купчинці (Тернопільщина) самооборонний відділ роззброїв місцевих большевицьких стрибків.

17. I. 45 р. самооборонний відділ зробив засідку на 16 енкаведистів, які грабували населення в с. Скоморохи (Чортківщина, Тернопільська область). В наслідку знищено 15 енкаведистів.

19. I. 45 р. б. с. Ілавче (Теребовельщина, Тернопільська область) бойовики самооборонного відділу зі засідки знищили 1 енкаведиста і 4 сталінських стрибків.

4. II. 45 р. б. Солотвини (Станиславівська область) сталінські посіпаки попали на засідку самооборонного відділу, з якої двох посіпак вбито, а двох зловлено жив[illegible]

[illegible] Корське (Заліщ[illegible] область) [illegible] знищив 11 кої армії. В [illegible] начальника нквд і його заст[illegible]ника.

Ніякі найлютіші звірства сталінських окупантів не зламають волі українського народу жити вільним, самостійним життям. На всі затії кремлівських виродків український народ має одну відповідь — боротьбу. Ця боротьба захоплює щораз ширші кола українських мас.

З боїв УПА

Українська Повстанча Армія — політично-збройна, національно-визвольна сила українського народу — росте й могутніє в безупинній героїчній боротьбі проти сталінсько-большевицького імперіялізму — найлютішого ворога України:

5. I. 45 р. в с. Рип'янка, Калуського р-ну, Станиславівської области, відділ УПА в бою з ротою погранвійськ нквд знищив б. 30 сталінських горлорізів.

7. I. 45 р. в с. Рибно, Станиславівського р-ну, курінь УПА „С" звів бій з большевицьким відділом. Два дні пізніше большевики в силі двох батальйонів знову наскочили на с. Рибно. Відділ УПА оборонив село, знищив б. 80 сталінських напасників і спалив їм 2 грузовики.

13. I. 45 р. в с. Чорний Потік (р-н Печеніжин, Станиславівська область) сотня УПА під ком. Д. звела бій з енкаведистами, які робили там облаву. В бою знищено б. 30 сталінських людоловів.

15. I. 45 р. в с. Викторів, Галицького р-ну, Станиславівської области, одна чота УПА під ком. Н. зловила 6 підстаршин нквд.

16. I. 45 р. в с. Лука Мала (Скалатщина, Тернопільська область) відділ сталінських погромників зробив наскок на хату, в якій квартирували два українські повстанці, родом із східних областей України. Між повстанцями і погромниками зав'язався бій, наслідком якого обидва повстанці, вбивши 12 і прогнавши 16 погромників, загинули геройською смертю.

21. I. 45 р. б. с. Спас (Рожнітівський р-н, Станиславівська область) сотня УПА під ком. З. розбила большевицький відділ. Ворог утратив 10 убитими, а 15 зловили повстанці.

21. I. 45 р. в сс. Глубоке і Саджава (Богородчанський р-н, Станиславівська область) відділи УПА під ком. Р. і Б. звели бій з 400 сталінськими бандитами, підтриманими двома літаками. В Глубокім знищено 132, а в Саджаві 16 бандитів.

21. I. 45 р. один відділ УПА наскочив на районний осередок Глубічок Великий (Тернопільська область). Знищено будинок воєнкомату, перервано телефонну сполуку Тернопіль—Львів і Тернопіль—Броди та знищено 8 енкаведистів.

22. I. 45 р. 3 большевицькі роти напали на сс. Саджаву і Глибівку (Богородчанський р-н, Станиславівська область) та почали облаву. На них вдарили сотня УПА „М" під ком. Б. та сотня УПА під ком. Ч. Большевики почали сильно наступати. Їм на допомогу прибуло ще 2 роти. Для підкріплення повстанських сотень курінний Б. кинув у бій ще дві сотні під ком. О. і Ш. Почався запеклий бій. Большевики панічно тікали, залишаючи вбитих і ранених. Їм на допомогу надлетіло 6 літаків; вони обстрілювали і бомбардували наші відділи. Тоді большевики стягнули собі ще допомогу з Повогів, Солот[illegible] Надвірна в силі біля 600 [illegible] В бою ворог утратив біля 4[illegible] тими та стільки ж ранеными. Пошкоджено 1 ворожий літак. В цьому бою загинули смертю героїв 12 українських повстанців.

25. I. 45 р. в с. Ілавче (Тернопільщина) 22 енкаведисти оточили хату, в якій квартирував рій повстанців. Відстрілюючись, повстанці без власних втрат знищили 6 енкаведистів і 4 поранили.

29. I. 45 р. повстанці відбили від енкаведистів 12 українських родин з с. Козівки (Теребовельщина, Тернопільська область).

30. I. 45 р. в майданських лісах б. с. Майдан Горішній (р-н Ланчин, Станиславівська область) відділ УПА під ком. Х. звів бій, в якому ворог утратив б. 60 убитими.

31. I. 45 р. до с. Ходачків Малий (Тернопільщина) приїхало 150 сталінських погромників. В селі прийшло до зудару із 14-ма нашими повстанцями, які в цьому селі квартирували. У наслідку бою впало 14 сталінських погромників убитими і 7 раненими.

3. II. 45 р. в с. Космач, Яблонівського р-ну, Станиславівської области, відділи УПА провели ліквідаційну акцію на сталінських бандитів, які тут квартирували. В наслідок кількагодинного бою ворог утратив 30 убитими.

3. II. 45 р. б. сс. Прокурава та Шешори, Косівського р-ну, Станиславівської области, сотні УПА

жану, Бірчанського р-ну, напасники вбили 4 українців, 1 поранили та спалили 2 хати.

23. II. ц.р. польська банда, озброєна кріссами й автоматами, разом з польською (большевицькою) міліцією з Динова зробила напад на с. Павлокому, Бірчанського р-ну. Сталінські бандити вбили 18 українських мирних громадян, у тому одноріччє кемовля (Іван Ланьчак), 2 дитини (Остап Ланьчак — 3 р. і Розалія Ланьчак — 13 р.) та 7 стариків у віці від 60 до 80 років (Марія Троян — 65 р., Антін Федак —60р. Анеля Ланьчак — 75р., Анна Афтанас — 79 р., Антін Несторівський — 80 р., Марія Видра — 65р. і Розалія Шпак — 78 р.). Бандити пограбували у селян худобу, одежу, сільсько-господарське знаряддя та повибивали вікна.

2. III. ц. р. ці ж самі бандити знову наскочили на с. Павлокому, вбивши 6 українських громадян (в тому одну 9-річну дитину Марію Віляч та 3 стариків: Андрія Шпака — 74 р., Анну Шпак — 68 р., Степана Колясу — 83 р.) та пограбувавши б. 20 господарств.

3. III. ц. р. те ж саме село оточили знов ті ж банди[illegible] разом з польським шо[illegible]ліхом Національної Ре[illegible] винним з с[illegible] нашиму могу — здобудемо свою [illegible] Жертви по Бартківськ[illegible] Український селянин, дей-у жахли[illegible] робітник [illegible] б багато ли, місцевого [illegible] нікого, нападу не забрали з церкви від[illegible] пришинив ріжу та постава місцевих самооборонних відділів. Самооборонні відділи відігнали напасників, вбивавши кільканадцять найбільш заслужених сталінських собак.

Все те, наведене вище, — тільки части[illegible] цих жахливих знущань, що їх терпить українське населення на захід від лінії Керзона.

Усіми цими бандитськими нападами проти українців керують польські виродки. З ними солідаризується частина польських шовіністів. Велика частина польського громадянства ставиться до цих страхіть пасивно, а частина, головним чином інтелігенції, одверто виступає проти й осуджує ці огидні вчинки. Та це не викликає майже ніяких позитивних наслідків.

Українське населення цих теренів не падає духом, хоч зазнає кривавих та болючих втрат. Ніхто не хоче покидати своєї рідної землі; населення, де тільки може, бороться.

Згідно старої засади імперіялістів: „діли і пануй", випробуваної в закабалюванні народів, — большевики повели гострий наступ на розбивання фронту поневолених ними народів та недопущення до співпраці між поневоленими народами. Большевикам легше здійснювати свою політику, коли поневолені народи не знаходять спільної мови. І це треба мати на увазі полякам. Далі їм треба знати, що таке саме лихо, яке приготували сталінські загарбники Україні, сьогодні несуть вони й Польщі. Про це можуть полякам сказати, крім українського, волелюбні кавказькі і закавказькі народи, народи Середньої Азії та Прибалтики.

Найвища пора колям справжніх польських патріотів поробити з цього належні висновки. Найвища пора польським національно-свідомим громадянам, що свідомі кривавого большевицького наступу на український та польський народи, роз'яснити незрячим землякам цю жахливу дійсність та вжити всіх засобів для активного поборювання польсько-большевицьких терористів, грабіжників і садистів—підлих большевицьких слуг.

Українці вважають, що польські національні елементи можуть вплинути на своїх незрячих земляків, і боротьбу, що не є в інтересі ані українського, ані польського народів, з місця припинити хоч би шляхом безпощадного поборювання звироднілих польських садистів. Коли ж національно-свідомі поляки з будьяких міркувань [illegible] чуть цього зробити або не будуть всилі це виконати, тоді українське населення знайде зовсім певні й успішні засоби для припинення тих варварських злочинів, що їх допускаються польські бандитські елементи — слуги червоного сталінського Кремля.

СТАЛІНСЬКІ БЛАЗНІ

9 і 10. II. 45 р. в м. Отинія (Станиславівщина) сталінські близні застосували таку пропагандивно-провокативну методу: 30 енкаведистів, які знали українську мову, пішли вночі за місто на станцію Ворона, звідтіль у різних одягах (німецьких, совєтських, мадярських, цивільних) зі зброєю і без зброї ішли головним шляхом до міста „зголошуватися" на воєнкомат, нібито вони українські повстанці, які зрозуміли „недоцільність" визвольної боротьби і йдуть прохати ласки у большевиків. У містечку були ці блазні дополудня, а пополудні верталися назад, нібито відпущені воєнкоматом додому. Як стемніло, сталінські блазні тихесенько вернулися до містечка на свої квартири. Місцеве населення мало справді дуже смішне й безплатне циркове видовище.

ГЕРОЇЧНА ВИЗВОЛЬНА БОРОТЬБА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

Изродна самооборона

У відповідь на жахливі знущання, фізичне винищування ні в чому неповинних людей, грабунок і палення українських сіл — українське населення, доведене до краю, скрізь організовує свою самооборону перед звірствами сталінських окупантів:

13. XII. 44 р. до м. Устечко (Заліщиччина, Тернопільська область) з напряму Городенки вдерлася частина большевиків у цивільних одягах, а друга частина з кулеметами і мінометами розташувалася на другому березі Дністра. Разом було поверх сотні сталінських посіпак. Вони почали обстрілювати село. Нашвидку зорганізована самооборона, в якій приймали участь старики та діти, не допустила ворога в село. В цій самообороні геройською смертю загинуло 3 селян, а напасники втратили понад 40 убитими.

1. I. 45 р. сталінські людолови влаштували облаву на с. Струпків (Станиславівщина), намагаючись вивезти 5 родин. Місцевий самооборонний відділ заатакував напасників кулеметним вогнем і вони в паніці втекли.

5. I. 45 р. самоо[illegible] в [illegible] 20 [illegible] наскольки[illegible] чин, Микулинецьки[illegible] тільської области. [illegible] каведистів. Викликана во[illegible] на допомогу сотня стрибків, під вогнем 4 повстанських кулеметів, панічно розбіглася.

5. I. 45 р. самооборонний відділ зробив засідку на сталінських бандитів, які верталися з акції на с. Копитів (Сокальщина, Львівська область) і везли зграбоване там селянське збіжжя. Вбито начальників яквд і нкгб та 8 „істребітелей", відібрано збіжжя та здобуто зброю.

9. I. 45 р. 150 сталінських людоловів робили облаву на с. Човгани, Болехівського р-ну, Станиславівської области. Два самооборонні кущі в силі 45 бойовиків знищили в бою біля 50 людоловів.

13. I. 45 р. в с. Купчинці (Тернопільщина) самооборонний відділ роззброїв місцевих большевицьких стрибків.

17. I. 45 р. самооборонний відділ зробив засідку на 16 енкаведистів, які грабували населення в с. Скоморохи (Чортківщина, Тернопільська область). В наслідку знищено 15 енкаведистів.

19. I. 45 р. б. с. Ілавче (Теребовельщина, Тернопільська область) бойовики самооборонного відділу зі засідки знищили 1 енкаведиста і 4 сталінських стрибків.

4. II. 45 р. б. Солотвини (Станиславівська область) сталінські посіпаки попали на засідку самооборонного відділу, з якої двох посіпак вбито, а двох зловлено жи[illegible]

[illegible] Хорське (Заліщ[illegible] область) [illegible] знищив 11 кої арм[illegible] [illegible] начальника яквд і його заст[illegible]ника.

Ніякі найлютіші звірства сталінських окупантів не зламають волі українського народу жити вільним, самостійним життям. На всі ті кремлівських виродків український народ має одну відповідь — боротьбу. Ця боротьба захоплює щораз ширші кола українських мас.

21. I. 45 р. в сс. Глубоке і Саджава (Богородчанський р-н, Станиславівська область) відділи УПА під ком. Р. і Б. звели бій з 400 сталінськими бандитами, підтримуваними двома літаками. В Глубокім знищено 132, а в Саджаві 18 бандитів.

21. I. 45 р. один відділ УПА наскочив на районний осередок Глибічок Великий (Тернопільська область). Знищено будинок воєнкомату, перервано телефонну сполуку Тернопіль—Львів і Тернопіль—Броди та знищено 8 енкаведистів.

22. I. 45 р. 3 большевицькі роти напали на сс. Саджаву і Глибічку (Богородчанський р-н, Станиславівська область) та почали облаву. На них вдарили сотня УПА „М" під ком. Б. та сотня УПА під ком. Ч. Большевики почали сильно наступати. Їм на допомогу прибуло ще 2 роти. Для підкріплення повстанських сотень курінний Б. кинув у бій ще дві сотні під ком. О. і Ш. Почався заеклий бій. Большевики панічно тікали, залишаючи вбитих і ранених. Їм на допомогу надлетіло 6 літаків; вони обстрілювали і бомбардували наші відділи. Тоді большевики стягнули собі на допомогу з Городів. Солотвин [illegible] Надвірни в силі біля [illegible] В бою вони утратили біля [illegible] тими та стільки ж ранеными. [illegible] пошкоджено 1 ворожий літак. В цьому бою загинули смертю героїв 12 українських повстанців.

25. I. 45 р. в с. Ілавче (Тернопільщина) 22 енкаведисти оточили хату, в якій квартирував рій повстанців. Відстрілюючись, повстанці без власних втрат знищили 6 енкаведистів і 4 поранили.

29. I. 45 р. повстанці відбили від енкаведистів 12 українських родин з с. Козівки (Теребовельщина, Тернопільська область).

30. I. 45 р. в майданських лісах б. с. Майдан Горішній (р-н Ланчин, Станиславівська область) відділ УПА під ком. Х. звів бій, в якому ворог утратив б. 60 убитими.

31. I. 45 р. до с. Ходачків Малий (Тернопільщина) приїхало 150 сталінських погромників. В селі прийшло до зудару із 14-ма нашими повстанцями, які в цьому селі квартирували. У наслідку бою впало 14 сталінських погромників убитими і 7 раненими.

3. II. 45 р. в с. Космач, Яблонівського р-ну, Станиславівської области, відділи УПА провели ліквідаційну акцію на сталінських бандитів, які тут квартирували. В наслідок кількагодинного бою ворог утратив 30 убитими.

3. II. 45 р. б. сс. Прокурава та Шешори, Косівського р-ну, Станиславівської области, сотні УПА робили там облаву. В бою знищено б. 30 сталінських людоловів.

15. I. 45 р. в с. Викторів, Галицького р-ну, Станиславівської области, одна чота УПА під ком. Н. зловила 6 підстаршин нквд.

16. I. 45 р. в с. Лука Мала (Скалатщина, Тернопільська область) відділ сталінських погромників зробив наскок на хату, в якій квартирували два українські повстанці, родом із східних областей України. Між повстанцями і погромниками зав'язався бій, наслідком якого обидва повстанці, вбивши 12 і прогнавши 16 погромників, загинули геройською смертю.

21. I. 45 р. б. с. Спас (Рожнітівський р-н, Станиславівська область) сотня УПА під ком. З. розбила большевицький відділ. Ворог утратив 10 убитими, а 15 зловили повстанці.

З боїв УПА

Українська Повстанча Армія — політично-збройна, національно-визвольна сила українського народу — росте й могутніє в безупинній героїчній боротьбі проти сталінсько-большевицького імперіялізму — найлютішого ворога України:

5. I. 45 р. в с. Рип'янка, Калуського р-ну, Станиславівської области, відділ УПА в бою з ротою погранвійськ нквд знищив б. 30 сталінських горлорізів.

7. I. 45 р. в с. Рибно, Станиславівського р-ну, курінь УПА „С" звів бій з большевицьким відділом. Два дні пізніше большевики в силі двох батальйонів знову наскочили на с. Рибно. Відділ УПА оборонив село, знищив б. 80 сталінських напасників і спалив їм 2 грузовики.

13. I. 45 р. в с. Чорний Потік (р-н Печеніжин, Станиславівська область) сотня УПА під ком. Д. звела бій з енкаведистами, які

зробили дві засідки. У наслідку недовгих боїв ворог утратив б. 140 убитими і багато раненими.

6. II. 45 р. відділ УПА під ком. О. вдарив з лісу на сталінських людоловів, які переводили облаву в с. Коньчаки, Галицького р-ну, Станиславівської области. Людоловиі відступили, залишаючи 12 своїх убитих.

7. II. 45 р. в лісі між сс. Красна і Парнщі (Станиславівщина) сталінські бандити намагалися оточити відділ УПА „І". Зав'язався бій, який тривав кілька годин. Ворог утратив б. 85 убитими.

7. II. 45 р. до с. Перехресне (р-н Жаб'є, Станиславівська область) підійшла група сталінських окупантів з Буковини. Один відділ УПА зробив засідку, вбиваючи 9 напасників. Три дні пізніше б. 300 сталінських окупантів перейшли знову р. Білий Черемош та подалися на села Перехресне й Голови, шукаючи наших відділів. Під с. Голови відділ УПА зробив засідку та в двох потоках, якими проходили напасники, звів бій, в наслідок якого ворог утратив б. 90 убитими і 60 раненими.

8. II. 45 р. повстанці одного відділу УПА зробили засідку на шляху Теребовля—Будзанів (Тернопільщина), з якої знищено 18 сталінських грабіжників.

12. II. 45 р. на шляху Поморяни—Зборів (Тернопільщина) три повстанці зробили засідку і вбили 3 енкаведистів, а 3 зловили живими.

14. II. 45 р. сотня УПА під ком. О. вдарила на сталінських людоловів, які переводили облаву на с. Братишів, Товмацького р-ну, Станиславівської области. В бою ворог утратив б. 60 убитими, між ними командира батальйону.

14. II. 45 р. в с. Стінка, Золото-Потіцького р-ну, Тернопільської области, повстанці звели бій зі сталінськими посіпаками. В бою ворог утратив б. 60 убитими.

Співпраця сталінсько-гітлерівських імперіялістичних бандитів у винищуванні народу

Імперіялісти не зупиняються на нелюдській економічній експлуатації народних мас. Боючись революцій і повстань, що загрожують їм загладою, вони забезпечують себе в боротьбі з народом масовим винищуванням народу за зразками минущних римських рабовласників, які винищували своїх рабів, [illegible] забагато наплодилося. [illegible] большевицькі імперіялісти в одній [illegible] Україні впродовж свого [illegible] винищили голодом до [illegible] мільйонів людей. Незабутнім [illegible] у народній пам'яті роки 1932—33, роки штучно зорганізованого большевиками голоду на українських землях. Під час відступу 1941 р. большевицькі імперіялісти на протязі одного місяця винищили кільканадцять тисяч ні в чому невинних українських громадян. І так, у Львові розстріляли 10 тисяч, в Луцьку — 3 тис., в Дубні — 1 тис., у Вінниці — понад 10 тисяч людей і т. д...

Але цього роду злочинства супроти українського народу далеко ще не вичерпують усієї гидоти сталінсько-большевицького імперіялізму. В наших руках знаходяться ще й ***численні автентичні документи свідомої і плянової співпраці большевицького нквд з гітлерівським гестапом.*** Деякі з них виявляємо на цьому місці:

Агент нквд, лікар з м. Клевані, на Волині, по псевді „Доктор", був посланий до гестапо як агент для роблення доносів на свідомих українців і винищування їх руками гестапо. На допитах цей агент зізнав, що він спричинився до спалення сіл і вистріляння людей у Рівенському р-ні, м. ін., села Ставок, б. Рівного.

Кухарук Микола з с. Корначівка, на Волині, агент нквд, псевдо „Кузнец", на допиті 27. IX. 44 р. зізнав: „Через працівника гестапо Онуфрійчука з Олики я видав німецькому гестапо Миколу Мостовича з групою 8 [illegible] селі професора [illegible] спалювали. [illegible] Жертви по [illegible] рювати укр[illegible] рух за допомогою німецької [illegible]ції. З тією метою я зв'язався з гестапом у Дубні і подавав інформації через агентку нквд, по псевді „Казанцова". Мною підготовлена акція 1. IX. 43 р. в с. Грядки, Вербського р-ну. Для прикриття своєї юдиної роботи в порозумінні з німецькою поліцією я перебував у той час теж в селі Грядки і мав в час оточення села втікати не до лісу, а на поле, куди німецька поліція мала стріляти вгору..."

Сидорчук Мілетій з с. Дермань, Мізоцького р-ну, агент нквд з 1939 р., під псевдом „Іван", зізнав про свою співпрацю з німцями: „Від начальника нквд Соловйова я дістав інструкції зв'язатись з німецькою поліцією і за її допомогою поборювати революційну боротьбу українського народу. Я виконав таку роботу: доніс німцям про постій відділу УПА в с. Ляшівка, Острізького р-ну, що викликало акцію, в якій згинуло 4 селян. В травні 1943 р. викликана мною акція на с. Дермань-Залужжя, в якій замордовано 64 особи, та спалено всі господарства... Після розбиття повстанцями Мізоча я доніс німцям, що цукор повстанці повезли в напрямі с. Мостів, і це викликало бомбардування того ж села. На мій донос німці провели акцію в с. Ступні, де спалено кілька господарств. Я особисто спричинився до спалення цілого с. Бущі, с. Мізоча, с. Суїмів, Мізоцького р-ну".

[illegible] Адам, псевдо „Лащук", [illegible] Коли ж національ[illegible] 1943 р. з дорученки з будьяких міркувань [illegible] почуть цього зробит[illegible] про ряд [illegible] всілі це виконати. [illegible] їх німці розстріляли. [illegible] Вересня 3 р. за дорученням нквд я брав активну участь у поборюванні революційного руху, в паленні сіл та вимордовуванні населення німецькою поліцією."

Ось тільки деякі факти, як „визволяли" большевицькі імперіялістичні бандити український народ на спілку з імперіялістичними бандитами Гітлера. Там, де постало питання, кому грабувати народи і працюючі маси, імперіялісти гризлися між собою, як собаки. Як тільки постала загроза імперіялістам з боку народів, тоді вони знаходили спільну мову та творили спільний фронт проти народу.

У відповідь сталінсько-большевицьким імперіялістам на їх усі скажені напади на український народ — ми запевняємо: ***ніякі діявольські пляни спільної боротьби проти народу, ніякі грабунки, вбивства і палення сіл бандами нквд і нкгб, ніякі „ідейно-політичні" брехні їх не врятують. Народ не сліпий! Він виразно бачить імперіялістичне обличчя. Не минути петлі сталінсько-большевицьким імперіялістичним гадам!***

[illegible]ним.

ПОЛІТИЧНІ ПОДІЇ

РОЗВАЛ І КАПІТУЛЯЦІЯ НІМЕЧЧИНИ

Великий наступ аліянтів, що розпочався на західному фронті 23 березня ц.р., на середземноморському фронті—9 квітня, та большевицькі наступи в напрямі Відня, розпочаті в кінці березня, а в напрямі Берліна—17 квітня,—повністю розбили мілітарну силу Німеччини. Аліянтські війська (американські, британські, канадійські, французькі, польські) сильним ударом сфорсували після проломання лінії Зігфріда ріку Райн і в двох місцях, на південь і на північ від Рурської области, вдерлися в центр Німеччини, оточуючи по дорозі більші та менші німецькі армійські групи. З політичних міркувань німці перекинули велику кількість дивізій із західного фронту на східний, і це допомогло аліянтам швидко дійти аж до ріки Ельби та примушувати окремі групи армій до локальних актів капітуляції. Зате большевики в важких боях мусіли здобувати кожний клаптик терену, кожне місто та з великими жертвами поборювати оточені [illegible] німців, які не хотіли [illegible] так, [illegible]

[illegible] військами американ[illegible] (над Ельбою), а військ[illegible] допомогою військ Конева (зде[illegible]ли 2 травня Берлін.

В Північній Італії вибухло повстання, в наслідку чого всі німецькі війська мусіли там ще 29 квітня скапітулювати.

Італійські партизани зловили Муссолінія і багатьох членів його уряду на швайцарському кордоні. 29 квітня ц.р. їх розстріляли в Медіоляні.

1 травня у дивних і таємничих обставинах помер у Берліні Гітлер. Його наступником став адмірал Деніц. Деніц проголосив спочатку, що Німеччина воює тільки з большевиками. Потім дав наказ капітулювати лише перед англо-американцями, а нарешті погодився на безумовну капітуляцію перед усіма трьома противниками. 7 травня в Раймсі шеф німецького генерального штабу ген. Йодль підписав акт капітуляції, а 9 травня ратифікували його в Берліні німецький фельдмаршал Кайтель, адмірал Фрідебург та ген. летунства Штумпф. Від „союзників" капітуляційний акт підписали аліянтський ген. Теддер та большевицький маршал Жуков.

Деякі німецькі війська не признали капітуляційного акту і далі ставили опір советським військам. І так, [illegible]щойно 15 травня большевики розбили [illegible] у Чехії, а війська маршала [illegible]вня в Югославії, що [illegible] [illegible] тимчасово [illegible] ділами німецької армії. Визначні діячі далися інтернувати аліянтським військам. Між ними є: німецький маршал Герман Герінг, заступник Гіммлера і шеф німецької розвідки Кальтенбруннер, райхскомісар Голляндії Зайс-Інкварт, генерал-губернатор Ганс Франк, фон Паппен, генерали Рунштедт, Макензен, Дітріх, Фалькенгори, Кессельрінг і ін.

ВІЙНА З ЯПОНІЄЮ

США і Англія ще перед закінченням війни з Німеччиною приступили до підготовки генерального наступу на Японію. Плянується перекинути 3 мільйони американських військ упродовж 9 місяців з Европи на Далекий Схід. Французькі війська й норвезька флота заявили свою готовість брати участь у боях з Японією.

КОНФЕРЕНЦІЯ В САН-ФРАНЦІСКО

25 квітня розпочалася в Сан-Франціско конференція т. зв. об'єднаних націй над складенням статуту післявоєнної міжнародної організації миру й безпеки. На конференції брали напочатку участь усі міністри закордонних справ „союзників" (Стеттініус, Іден, Молотов). Пізніше, „у важливих справах" Молотов та Іден повернулися до своїх країн.

Конференція в Сан-[illegible]ціско за[illegible] представників Арґентини, [illegible] БССР. Арґентину [illegible] запроше[illegible] [illegible]ваючи на ве[illegible]ий спро[illegible]лотови, якого [illegible]

Шубашіч (Югославія), Масарик (Чехословаччина) та Софіянополус (Греція). Представників советських республік запрошено згідно колишніх обіцянок Рузвельта та Черчілля під час кримської конференції. Польських представників на конференцію не запрошено через те, що не створено тимчасового польського уряду національної єдности, що і було передумовою запросин.

Конференція в Сан-Франціско працює ще над встановленням змін у проекті статуту міжнародної орга[illegible]ого в Думбартон-Ок[illegible]

БОЛЬШЕВИЦЬКІ СПЕКУЛЯЦІЇ І НАЗРІВАННЯ КОНФЛІКТУ МІЖ „СОЮЗНИКАМИ"

В окупованих большевиками країнах большевики проводять послідовну большевизацію всього життя з метою включити їх пізніше в склад Советського Союзу.

В ***Чехословаччині*** вони примусили Бенеша створити прокомуністичний уряд та зробили підготовку для включення Карпатської України в склад СССР.

Тітові ***(Югославія)*** та Осубці-Моравському ***(Польща)*** вони наказали підписати з Советським Союзом пакти про „дружбу, взаємодопомогу та післявоєнну співпрацю".

В ***Румунії*** та ***Болгарії*** большевики проводять масовий терор за допомогою „народних трибуналів".

У ***Фінляндії*** та ***Мадярщині*** большевики підготовляють собі ґрунт шляхом усяких перевиборів та аграрних реформ.

З ***Туреччиною*** та ***Японією*** большевики позривали пакти про нейтральність, в наслідку чого вони створили новий військовий уряд, а турки розпочали критику [illegible]ської політики большевиків.

Згідно з постановою [illegible] ференції мав Сузі[illegible] польський уряд на місці двох [illegible] теперішніх — еміґраційного в Лондоні і пробольшевицького у Варшаві. Большевики не допускають [illegible]ні до яких переговорів у цій справі, вони ще й підступно заарештували, запрошуючи на переговори, 16 польських політиків з Яном Янковським — віцепремієром польського еміґраційного уряду, та ген. Окуліцьким — командантом б. Польської Армії Крайової. Такі кроки большевиків довели до зірвання переговорів між Іденом, Стеттініусом і Молотовом у справі Польщі.

В ***Австрії*** большевики створили тимчасовий „австрійський" уряд з соціял-демократом Карлом Реннером на чолі, не порозумівшись наніше та не повідомивши про це аліянтів. Це призвело до того, що США й Англія не визнали цього австрійського уряду.

Не можуть порозумітися „союзники" теж і в справі окупації ***Німеччини.*** Одні одних шахують, намагаючись здобути собі прихильність німців. Німецький народ у виборі між окупаціями беззастережно звернувся у бік англо-американців.

Сталінський союзник Тіто намагається у гарячий час прилучити до „великої Югославії" Трієстр і Істрію (італійська провінція) та Клягенфурт і Каринтію (австрійська провінція).

В ***Греції*** національні кола, підтримувані англійцями, всякими способами намагаються розвити про-

вокації лівих, таємно підтримуваних Москвою, в створенні нового уряду, не зважаючи на те, що уряд Пляскіраса уступив і створено новий безпартійний уряд.

Репатріяція полонених та робітників — громадян Совєтського Союзу, вивезених німцями, не вказує на згоду між „союзниками". Аліянти припізнюють відтранспортування цих робітників і полонених до Совєтського Союзу, дозволяють серед них проводити протибольшевицьку агітацію, допомагають їм скриватися перед совєтськими комісіями.

В своїй останній промові 13 травня Черчілль заявив, натякуючи на Росію, що Великобританія не допустить до того, щоб хтось в Европі інакше пояснював слова: свобода, демократія, визволення, як це розуміють в Англії, і що ні на що не здалося б покарання німецьких воєнних злочинців, коли б їх місце мали зайняти інші тотальні уряди й поліційні держави.

НОВИЙ ПРЕЗИДЕНТ В США

12 квітня ц. р. помер президент США Франклін Рузвельт, що був президентом від 1932 р. Новий президент, дотеперішній віцепрезидент, Гаррі Трумен продовжує демократичну політику Рузвельта. У своїх промовах він підкреслює велике значення англо-американського союзу.

ЗА ПОМАРАНЧ КАТА УКРАЇНИ

Український українець в рр. 1941—44 чував про „подвиги" ката України — Гітлерівського гавляйтера райхскомісара Еріха Коха. Цей катюга видавав розпорядження, якими намагався перетворити українську націю в безідейну, темну, голодну масу. Цей гітлерівський опричник наказував своїм гестапівським гадам палити села, вбивати безборонних жінок та дітей, грабувати селян та розстрілювати тисячі українських робітників і інтелігенції.

18 березня ц. р. англійська пресова агенція „Ройтер" подала, що Еріха Коха — гавляйтера Східної Прусії, колишнього райхскомісара України, за дезерцію присуджено на кару смерти, а після спроби втекти з Кенігсберга — повішено.

Доля посміялася з ката й задушила його руками кривавого оберката — Гітлера.

СКРІЗЬ ПОШИРЮВАТИ НАШУ ПІДПІЛЬНУ РЕВОЛЮЦІЙНУ ЛІТЕРАТУРУ

Нова підбольшевицька дійсність на Українських Землях позначається так, як і за панування гітлерівсько-німецького імперіялізму, — повним закріпаченням людей, непосильною працею, каторгами, розстрілами, засланням, нечуваним терором та економічним грабунком.

Перед українським народом стоїть у повній гостроті ***питання самооборони***. Окупант поспішно намагається нас винищувати, щоб таким чином забезпечити собі вільний шлях для свого дальшого імперіялістично-загарбницького походу. Боротися перед фізичним винищуванням — завдання кожного українця зокрема і всіх разом. Усвідомлювати кожного українця про конечність самооборони — обов'язок українського революціонера.

Крім намагання фізично нас винищувати, ворог повів ***наступ на наші ідейно-політичні позиції***. Всякими „зверненнями", „відозвами", „заявами" та іншою брехливою, гидкою агітаційною тріскітнею, яку пишуть на сторінках совєтської преси сотні сталінських слуг, від панів хрущових, мануїльських, рясних і інших „усесерних" панів та підпанків починаючи, а на вишцях, галанах, возняках і інших підлабузниках та [illegible] толизах кінчаючи, [illegible] ***до обр[illegible]*** Жертви по ***жавну*** [illegible] багато [illegible]ським рево[illegible] [illegible] не [illegible] до цього ставитися байдуже, а скрізь і послідовно треба ***розбивати большевицьку пропагандивну облуду!***

Літературу, поширювану большевиками серед населення, треба конфіскувати. Конфіскувати теж большевицьку літературу в клубах, які мають бути розсадниками сталінської пропаганди; знищувати большевицькі пропагандивні гасла, афіші, транспаранти, прапори, листівки, книжки й пресу. Виривати з шкільних книжок портрети Сталіна та знищувати сторінки, задруковані оповіданнями й віршами про „геройства і подвиги" сталінських душогубів, про вихвалювання зради свого народу тощо, якими большевики намагаються затруювати душі наших дітей та виховувати їх в дусі яничар-зрадників Батьківщини.

Паралізувати роботу большевицьких визних доповідачів та агітаторів.

У відповідь на большевицьку пропагандивну облуду — треба ***вести широку роз'яснювальну роботу*** серед населення, в першу чергу, ***шляхом поширювання нашої підпільної революційної літератури***. Якщо такої літератури у потрібній кількості немає, передруковувати на машинках, помножувати на циклостилях та переписувати ручно і розповсюджувати скрізь, звертаючи особливу увагу на червоноармійські, міські та сільські середовища.

Кожну нашу листівку й газету, в залежності від того, до кого вона звернена, поширювати в обласних і районних центрах, на важливих підприємствах, фабриках, заводах, млинах, тартаках і т. п. Крім того, розповсюджувати наші листівки по важливих шляхах, під'їздах та підходах до залізничних станцій, заводів, фабрик, нафтових копалень, нафтоперегінних заводів, млинів, тартаків та місць постою військових частин. Нашою підпільною літературою треба атакувати ворога та настановляти народні маси на шлях визвольної боротьби.

Викорінити лінію найменшого опору в розповсюдженні підпільних [illegible] газет. Коли розкидається ж національ[illegible] [illegible] ки з будьяких мірк[illegible] [illegible] чуть цього зробит[illegible] [illegible] всилі це викопати.

[illegible] діл, в перш[illegible] [illegible] ня, [illegible]ських будинках і приміщен[illegible] сільських рад. Покінчити з боязкістю та пересадною конспірацією у розповсюдженні листівок і газет. Про кожну підпільну листівку й газету український народ повинен голосно чути й говорити.

На кожному місці виявляти винахідливість, спритність, справність, поворотність у розповсюдженні літератури. До цього треба кольпортерів спеціяльно поінструктувати.

Ворогам та їхнім вислужникам українського походження спрямовану до них літературу надсилати поштою у приватних листах.

Пам'ятати, що українська підпільна література призначена широким народним масам під большевицькою окупацією. І тому саме серед цих мас треба поширювати нашу літературу, а не лише серед членських кіл або, що гірше, „заморожувати" в архівах.

Використати всі нагоди пересилки української підпільної літератури за кордони України, щоб і інші народи довідалися з неї про нашу боротьбу.

Забезпечувати всі відділи УПА та самооборонні [illegible] підпільною літературою [illegible] після використання зо[illegible] рейдів між насел[illegible] під час [illegible] *[illegible]дам!*

[illegible]ям.

ЧИТАЧУ!

Пам'ятай, що в умовинах кривавої окупації сталінсько-большевицьких імперіялістів тільки українська підпільна газета несе Тобі слово правди.

Пам'ятай, що тільки вона віддзеркалює усю велич і героїзм національно-визвольної боротьби українського народу.

Пам'ятай, що вона вказує Тобі єдино вірний шлях до перемоги ідеї української державної самостійности й соборности.

Тому читай її уважно, не раз, а кілька разів, важливіші думки записуй, ділися ними з своїми друзями.

Не забувай, що підпільна газета коштує багато праці складачів, друкарів та наражує на багато небезпек розповсюдника.

Тому не нищ української підпільної газети, зберігай її перед окупантом, передавай З ХАТИ В ХАТУ, З РУК В РУКИ, дбай, щоб якнайбільше людей її читало.

Тим сприятимеш у нашій боротьбі!

Друкарня ОУН ім. Є. Легенди